

חיילים מתנהגים בחוצפה ובחוסר-נימוס. לא פעם אני שומע שיחות של טרמפיס-טים, על נשק ואימונים סודיים של צה"ל. רצוי שבכוח פירסומכם תקדישו לזה מעט ממירצכם, כדי שמיקרים אלה לא יחזרו. **אמנון טוקר, רמת-הדר**

שרירות רשמית

ביום שלישי ה-1.10.68 בשעה 9.30 בוקר עברה מכונית כחול ממשלתית, ש מספרה 239-613, על פני קבוצת חיילים שעמרה בארמפיאדה של באר-שבע לכיוון תל-אביב.

במכונית לא היו נוסעים, מלבד הנהג. הוא לא עצר ואף לא אותת בידו כאילו הוא נוסע רק למקום קרוב. **סג"מ ישראל זלר, הוד-השרון**

"נערי ספיר"

אינני יודעת אם לצחוק או לבכות למיקרא הכתבה על "נערי ספיר" (העולם הזה 1623).

השחיתות המכלה כל חלקה טובה, גורמת לי לאבד את שארית האימון בוקננו-המושי-לים.

השאלה היא — מהי יבוא הקץ לזילזול בציבור אזרחי-המדינה? ועוד — איזה זכות יש לכל אותם "נערי ספיר" לעשות בכספי-המדינה כבתוך שלהם? **מרים גלימור, חיפה**

נגד עליזה עזיקרי

אודותי הוא הטיוול הנלבב ברגל, ש לנישואין.

מדוע אינכם מפרסמים את הכתבות על בחורות אלו ברוח של מחיקת הרעיון.

האם אתם מצדדים בו? מה מחכה לילדה כזו שנולדה לעליזה עזיקרי (העולם הזה 1623).

למה לאמלל ילדים בשגעונות של הורים חסרי-אחריות.

מדוע אין אתם יוצאים נגד אופנה הרסנית וחסרת-מצפון זו? מדוע אינכם מוקיעים דברים שכאלו?

רגינה טייך, תל-אביב

בעד עליזה עזיקרי

הרשו לנו להביע את הזדהותנו עם עליזה עזיקרי.

כל הכבוד לך עליזה שילדת את בתך

שבע המעריצות

למרות הלחצים הכבדים נגדן מצד החברה ובעיקר מצדיו של אריס סאן.

ולך אריס — איך לא תבוש להכות את זו שהיתה אהובתך ואם ילדתך, בזמן הריו-נה?

ולכת, סאני, נאחל ברוכה הבאה.

7 מעריצות, כפר-סבא

איך להיות חברת-כנסת?

אחרי שקראתי את הכתבה שלכם על רעיית ראש-הממשלה, מרים אשכול (העולם הזה 1624), הגעתי למסקנה שגם אני יכולה להיות חברת-כנסת.

גם אני, כמו הגברת אשכול, הייתי ספ-רנית. (אומנם לא בספריית-הכנסת, אבל מה זה משנה?)

כמו למרים, יש גם לי בלוק כתיבה שבו אני רושמת כל מיני דברים חשובים.

אני גם משמיצה את רוב מכרי והם אותי. כן יש לי אמביציה-אישית לא-נורמאלית.

מה שחסר לי — זה בעל שהוא גם ראש-משלה.

לכן, מרגע זה, אני מתחילה לספל ב" קאריירה האישית של בעלי — שהוא מורה במיקצועו — כדי להפכו לראש-ממשלה. **גנייה טויבהולץ, בת-ים**

אודגיה של

כיפור — או

מתיחת-משורר?

חן-חן לחל המרחלת (העולם הזה 1624) על דאגתה הנוגעת-ללב — והי מאחרת מדי לשנה זו — לגורל רפר-טואר-העסקתי החברתי בערב יומיה-כיפורים תשכ"ט. חבל רק, שהתעניינו-תה החביבה נשארה מכול הבחינות תיאורטית מדי.

אבירן

הפרט המהימן היחיד בקטע הארוך

אודותי הוא הטיוול הנלבב ברגל, ש אומנם ערכתי בעתותי הרבים בתאריך הנקוב — אם גם לא-רדוקא במסלול המתואר — ושממנו נהנית, אגב, ביותר. היה זה, כנראה, לחוטאים אחרים, ערב צונן ונעים, ותל-אביב, בהתמזל מולה להתרוקן מאדם. יפה במיוחד.

אשר לשני האשים, ששמותיהם, מעללי-מתיחותיהם ותמליליהם מאכלסים את הקטע הנ"ל ברחבות מיותרת — עלי להודות, במבוכה מסוימת, כי אני פחות מעורב לגבי עיסוקיהם האמנותיים (צייר + משורר?) מאשר, למשל, טרוניתכם ענפת-ההתמצאות. למרות שהתישבות הדו-אישית הנ"ל מייצגת, כנראה, שני ניצבים די ותיקים בתיאט-רון הדיונופי טעון-השיפוצים — הרי קשרי החברתיים עם מרכיביה מצומצ-מים-עד-מיקרים. ממילא, לא הוזמנתי מעולם על-ידי איש מהם למסיבה כלשהי, אורגיאלי או אחרת, בין אם נתקיימה ובין אם לאו. יש להניח, כי ההפסד הוא כולו שלי.

החוליה העובדתית שחסרה, כנראה, לטרוניתכם הוא אדם שלישי, בו אני נתקל לעיתים, בדיסקוסקים יותר מאשר בבתי-כנסת ואשר ניסה אומנם לזווג בתאריך הנ"ל זימון חברותי שקט ר-תרבותי, אך ניסיון ראוי-לעידוד זה ניכשל, לדבריו, על רקע התחייבויות משפחתיות — וזוהי טענה, שקשה ל-דחותה (אני מקווה, שהיא נתקבלה גם על דעת משפחתו).

איך הצליחה רחל המרחלת להפוך אזרח אלמוני, שניכשל באירגון מסיבה, לשני אמנים פיתאומיים, שהצליחו באי-אירגונה בכגמה לתמרץ אותי לצעדת-ערב קלה — לטכניקת-הדיווח של העולם הזה פיתרונים.

דוד אבירן, תל-אביב

צר לי שעניין מתיחתו של דוד אבירן פורסם בעיתונכם. שהרי אין מהתלה פרטית למספר חברים מתחברים לבצעה דומה לפירסום פומבי הגורמת לכל ה-ארץ למלא את פיה צחוק.

צר לי שאיש עדין-נפש, משורר רגיש ואדם כל-כך בלתי-אפשרי כאבירן ניפגע מהסיפור הנ"ל. בטוחני שהטיוול אותו

לפני יותר מ-10 שנים, מול חוף תל-אביב. גם אז כבר עשיתי זאת בעירום.

שוליה, הרצליה

הפצצה מעופה

תמי צברה-קריסטל-פאריס-ירושלים-רומא (העולם הזה 1623) יכולה להגיד, בגאחה לאומית בולטת מאוד (בייחוד בחלק העליון של גזח המהוטב):

"או מה יש אם אני מעפולה?"

מירי כהן, תל-אביב

מי שיקר?

שבוע אחרי שהופיעה בהעולם הזה (1604)

שער "בול"

הידיעה על הריונה של עליזה עזיקרי, יצא השבועון בוז עם שער המכחיש ידיעה זו.

ערך אבירן בעיר הריקה בדרך למסיבה הצפויה היה בילוי-נעים לעומת מסע-הזוועות שלו בין המבטים והצחוקים הצפופים שליח אותו בשבוע האחרון בדיונוף.

מה שמצחק ביותר — ואולי גם עצוב ביותר — הן העקשנות הפיזית של אבירן ו/או הנאיביות של הומור דיאטטי שהוא מפנין ו/או גאוותו ה-אינפנטילית.

עובדה היא שאבירן אינו מאמין אפילו עכשיו שהוא נפל, אומנם, קורבן למתיחה קטנה שערכנו לו חברי ואני. אשר לאדם השלישי, לידיד האלמוני: מדוע לא הזכירה רחל המרחלת את

ישראלי

שמו? הרי אין זה אלא רפי שאולי, שהיסיף מתיחה משלו למתיחת ומי הכיפור שלנו וסיפר לאבירן — לאחר מעשה — שבצעם היתה צריכה להיערך מסיבה — אלא שאשתו, מאנדי, לא הרשתה לו ללכת.

ולסיום — בריש הקוראים — הערה אישית לגמרי: (א) איש מאיתנו לא היה מעלה בדעתו לפגוע את אבירן במסיבה שקטה ותרבותית. (ב) איש מאיתנו לא היה מעלה בדעתו להזמין את אבירן למסיבה אמיתית כלשהי.

איכא ישראל, תל-אביב
לאחר החלפת-ההתנצחויות טוגר העולם הזה בזה את הוויכוח מסביב לטיוול הגילי של המשורר אבירן — לעבר אורגייה מדומה של ליי-כיפורים.

עכשיו, כשעליזה ילדה, מעניין לדעת מי שיקר: היא, העיתונות או אריס סאן?

מרים רוט, ירושלים

עלי-כל-פנים לא העולם הזה.

תקליטים דחייכים

אנו קבוצת-חיילים ביחידת-שרדה הנמצאת זמן רב במוצבים שלאורך הגבולות. בחודש האחרון זכתה היחידה, בתחרות כלשהי, ל-פטיפון.

אולם לא נמצאים בידינו תקליטים. מאוד מבקשים אנו לפרסם בקשתנו לתקליטים ישנים, שאין לקוראים ולקוראות צורך בהם.

איתן שחר, בשם הפלוגה, ד.צ. 2919 ג, צה"ל

השוודים ה"קולי-ישראל"

בעיתונכם מיום ה-9 באוקטובר (העולם הזה 1623) הובא קטע בשם מחאה שוודית לקולי-ישראל. האמור בקטע זה איננו אמת.

דוד נוימן, ממונה על יחסי-ציבור, קול ישראל

המחאה הנ"ל לא נמסרה עדיין בי-צינורות הרישמיים — אך נמסרה בשיחה פרטית, בין דיפלומטים שוודיים לצמרת קולי-ישראל.

טעות לעולם צודקת

"באשר לחברון, במצבנו הנוכחי צריכים אנו בולדורים שירימו בתים בשקט ולא כנסים שירימו אבק רב."

קטע מדבריו של שריהביטחון, משה דיין, כפי שהופיע במעריב ביום החמישי ה-17.10.68.

רמי זוסמן, תל-אביב

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.